

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Diff. 2. Proponitur tenenda sententia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

quam alicui intrinseco in Deo, hæc enim existentia, est intrinseca perfectio Dei.

OBJICITUR V. Bonitas Actuum est sita in ipso Actu, non verò in Objecto. Ergo & veritas, est sita in solo Actu.

RESPONDETUR I. quòd scilicet bonitas actuum Physica, sit sita in ipso actu, non verò bonitas Moralis.

RESPONDERI potest II. Disparitatem esse, quia scilicet bonitas Actuum non pendet ex Objecto, idq; ex eo, quia circa Objectum bonum, si reputetur esse prohibitum, & tamen ametur à voluntate, erit actus malus, & circa objectum malum, si reputetur bonum, erit actus bonus. Ergo apparet bonitatem actus, à bonitate objecti, non pendere; jam autem si ita se habeat objectum, & intellectus non iudicet ita se habere, hoc ipso, erit actus falsus, Ergo apparet falsitatem pendere ab objecto.

INSTABIS. Amor Dei circa Creaturas, non constituitur in ratione boni formaliter, per ipsas Creaturas sed per seipsum; Ergo & actus Dei verus.

RESPONDETUR. Adferendo disparitatem supra adlatam.

OBJICITUR VI. Si objectum esset pars veritatis, posset ipsum objectum dici verum, quàm potest dici verus ipse actus, sed hoc est absurdum, ergo & illud. Minor probatur; quia actui soli competit formaliter esse verum. Major probatur. Quia quando denominatio ab utroq; extremo sumitur, tunc illa denominatio æquè primò utriq; convenit ut pater in ratione similis, æqualis, &c.

RESPONDETUR. Negando sequelam, & certè Relatio Creatoris in Deo, requirit Creaturam, & tamen Creatura, Creator dici non potest; ergo & actus verus potest exigere objectum, & tamen ipsum objectum potest non appellari formaliter verum. Porro tunc denominatio sumpta à duobus extremis, denominat æquè utrumque primò extremum, quando ipsa extrema sunt ejusdem rationis, in illo genere: diversæ autem rationis extremum est, Actus, & Objectum.

OBJICIT. VII. Si veritas defumeretur ex actu & objecto, sequeretur quòd si Objectum esset Ens Rationis, veritas esset partim realis partim Ens Rationis. Si item objectum sit futurum vel præteritum, veritas illius esset partim præterita partim præsens.

RESPONDEO Negando sequelam. Ratio negandi est, quia denominatio veri, sumitur principaliter ab ipsa entitate actus, quæ entitas actus, quia non est ens rationis, idè nec actus verus erit partim ens rationis, partim præteritus. Potest hic etiam esse questio de voce, quia si dixeris, idè actum verum esse ens rationis, quia habet pro objecto ens rationis bene senties, sed phrasis hæc non consentiet communi sermoni: Quando verò dicitur objectum esse mensura

actus veri, adeoq; quòd inde debeat non esse constitutiva actus veri? respondendum erit: ex modo nostro significandi, objectum esse mensuram actus veri, non verò de se, ut superius dixi. Addo multas ex his objectiones hoc urgere, quòd Actus verus, non componatur objecto tanquam parte, quod etiam nos asserimus.

DIFFICULTAS II.

Proponitur tenenda Sententia.

DICENDUM est I. *In re nihil aliud esse veritatem, nisi hæc duo, Actum & Objectum, ita se habens, ut dicit Actus.* Probandum est, iisdem rationibus, quibus probatum, in re, nihil aliud esse relationem, nisi duo absoluta.

DICENDUM II. *Conceptum Veritatis formalis, unum dicere in Recto, hoc est ipsum actum intellectus, & aliud dicere in Obliquo, seu pro Circumstantia, Connotato, hoc est ipsum objectum, ita se habens.* Hanc eandem Conclusionem aliis verbis docet Suarez, disp: 8. Sect. 2. n. 9. Veritas cognitionis, ultra ipsum actum, nihil addit reale, vel intrinsecum, sed connotat solum objectum, ita se habere, sicut per actum repræsentatur.

PROBAT Suarez. Actum esse verum plus dicit quam esse actum, & tamen non dicit aliquid reale absolutum, vel relativum ultra ipsum actum, ergo esse verum nihil aliud addere potest, nisi connotationem, seu denominationem consurgentem, ex tali conjunctione actus & objecti.

CONFIRMAT Idem. Mutato objecto, mutatur Veritas cognitionis, & tamen non mutatur Intrinsecum cognitionis, ut supra probatum, sed tollitur tantum, seu potius mutatur objectum. Ergo veritas, est ipse Actus, importans Objectum.

OBJICIT. Arriaga, & supponit propositionem hanc naturaliter elicitam: Antichristus erit, esse veram, sicq; argumentatur: Illa denominatio intrinseca, non provenit ab entitate propositionis dictæ, invariata enim illa propositio, poterit esse falsa, si fortè Antichristus non sit futurus, neq; provenit ab Antichristo futuro, quia hic, tam nihil est defacto, quam si non esset futurus.

RESPONDETUR. Illam denominationem veri in Recto, esse ab ipso subjecto veritatis, hoc est ab ipsa propositione; in quantum autem hæc denominatio, postulat intrinsecè aliquid connotatum, in tantum ab objecto proveniet; bene autem id, quod se habet tantum per modum termini, & connotati, potest connotare aliquid, quantumvis actu non existat, ut patet in Relatione transcendentali, quæ in omnium sententia potest connotare (saltem aliqua) terminum possibilem. Dicit etiam potest, pro hac

† Q9 2 diffe-

differentia temporis, quæ nunc est, nihil esse Antichristum, sed pro differentia temporis, cui ille est coexistens, tam verè est Antichristus, quàm si nunc defacto esset, ratione quæ huius coexistentiæ potest denominare propositionem veram.

INSTAT idem. Denominationem veri, obiectum non existens, neque tribuere potest formaliter, neque efficienter; non efficienter, quia quod non est existens, efficere ne quidquam potest, neque tribuit hanc denominationem obiectum non existens formaliter, quia forma, non dat suum effectum, nisi quando existit.

RESPONDETUR. Tribuit denominationem hanc, obiectum formaliter, hoc est terminativè, quia scilicet terminat illum actum, secundum id esse, cui conformatur actus.

DICENDUM est III. *Possè à nobis concipi veritatem, per modum pullulantis formalitatis, ex radicali illa conformitate.*

PROBATUR id, argumentis, quibus in simili actum est de Relatione.

ADDO I. Sunt aliqui actus naturales, ita necessarii veri, ut non possint esse falsi, idque ex necessitate obiecti: hæc enim propositio: homo est animal; est ita vera, ut nec divinitus possit esse falsa, idque ideo, quia nec Deus facere potest, ut homo non sit animal.

ADDO II. Sunt aliquæ propositiones ita falsæ, ut nunquam veræ esse possint, & ita hæc propositio: homo est hirco cervus, est ita falsa, ut nunquam possit transire in veram, hocque est commune omnibus propositionibus, in materia necessaria, & impossibili, quod scilicet veritas illarum, vel falsitas, nunquam mutari possit.

ADDO III. Propositiones, quæ significant determinatè aliquod instans, nunquam possunt de veris in falsas, de falsis in veras transire, respectu ejusdem instantis.

RATIO est I. Ex Arriaga. Implicat obiectum, quod semel pro aliquo determinato tempore existit, aut existiturum est, pro illo non existere, aliàs, simul existeret, & non existeret, ergo etiam implicabit, propositionem affirmantem, v.g. cursum Petri, pro instanti A, quæ fuit semel vera, mutari in falsam, respectu ejusdem instantis. Probatur consequentia; quia repugnat mutari, de vera in falsam propositionem, siue mutatione obiecti.

RATIO II. A propositione potest affirmari tempus tripliciter. 1. Indeterminatè, v.g. dicendo Petrus currit, vel nunc, vel nunc, & sic propositio semper est, vel vera, vel falsa. Si enim quocumque vel uno instanti currat, verum erit illum currere, quod si nullo instanti ex dictis currat, erit falsa. 2. Potest tempus significari collectivè, dicendo v.g. Petrus currit, & subintelligendo, quod omni instanti currat, & sic, si vel uno instanti non currat, falsa erit propositio, si omnibus currat, vera erit. 3. Potest

tempus v.g. significari determinatè, pro illo primo instanti, quo profertur, & sic respectu huius instantis, etiam tempore transacto, vera erit & ita v.g. si dicatur, Petrus currit in instanti A, producaturnque hæc eadem propositio, ad instans B, etiam in instanti B, verum erit dicere, quod pro instanti A, currit Petrus.

RATIO III. est. Quia in quantum talis propositio redderetur falsa, intantum non respiceret jam determinatum instans. Ergo. Ceterum videndum restat: an non aliquo modo, possit una propositio, de vera, in falsam transire.

DIFFICULTAS III.

Quomodo una Propositio de vera possit transire in falsam.

DICTUM immediate supra, quod propositio, respectu ejus instantis, quid importat, semper sit & immutabiliter talis, ut nunquam de vera in falsam transire possit, nihilominus, quia potest fieri adhuc comparatio ad diversum instans, *Hinc*

DICENDUM est. *Propositiones quæ significant determinatè aliquod instans si comparentur ad diversum instans, possunt esse v.g. falsæ, quantumvis respectu aliis instantis, sint veræ, & è contra, & in hoc sensu, possunt dici Propositiones de veris, transire in falsas.*

PROBATUR I. Auctoritate Aristotelis in Prædicamentis: Cap: de Substantia, & S. Thomæ, prima parte, quæst. 14. ar. 15. ad tertium, assertentium, propositionem de vera, posse transire in falsam; quem locum explicat quidem Arriaga, quod scilicet possit esse propositio omnino similis falsæ, vel quod erit illa propositio non nisi externa: quæ explicatio ut impugnetur:

PROBATUR II. Suppono non implicare Contradictionem, ut idem entitativè actus, pluribus instantibus duret, immò hanc durationem, ejusdem in entitate Visionis beatæ, nihil vetat admittere, hocque suppositum Probatur per negativum medium terminum, quia in hoc nulla est contradictio. Supponamus ergo Petrum currere pro instanti A, dicaturque Petrus currit, vera erit Propositio. Supponamus deinde Petrum non currere, in instanti B. durante tamen eodem actu numero, certè hæc propositio, comparata ad instans A. erit vera, comparata ad instans B. erit falsa, quia erit difformis obiecti.

CONFIRMATUR. Ista propositio: Hoc currrens, est animal rationale, si comparetur ad Petrum currentem vera erit, si comparetur ad Equum, falsa, ergo etiam respectu diversorum instantium, propositio, quæ comparatè ad unum instans est vera, potest respectu diversis instantis, esse falsa.

PROB. III. Argumento, cujus etiam meminerunt Arriaga & Oviedo. Quando ego dico: Homines qui sunt in foro currunt, si Petrus est in foro, illum